

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1521/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радисав Влашковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мирјана Рајић Илић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5467/19 од 28.07.2020. године, у седници од 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5467/19 од 28.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 2845/15 од 01.09.2017. године, допуњеном решењем под истим бројем од 21.02.2019. године, ставом првим изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име стицања без основа исплати 51.300,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2006. године до исплате. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади штету у виду измакле користи у износу од 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2006. године до исплате. Ставом трећим изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име измакле користи исплати за 2007. и 2008. годину по 60.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2006. године до исплате. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.440,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5467/19 од 28.07.2020. године ставом I изреке преиначена је првостепена пресуда допуњена решењем тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужени на име стицања без основа исплати 51.300,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2006. године, да му на име измакле користи у приносу детелине за 2006. годину исплати 150.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.06.2006. године и да му на име измакле користи у приносу детелине за 2007. и 2008. годину исплати по 60.000,00 динара, са законском затезном каматом од 22.06.2006. године до исплате. Ставом другим изреке

тузилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 300.200,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. важећег Закона о парничном поступку – ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка због којих се ревизија може поднети, према члану 407. став 1. тач. 2. и 3. ЗПП.

Према чињеничном стању која је у првостепеном поступку правилно утврђена, тужилац и тужени су крајем децембра 2000. године или почетком 2001. године закључили уговор о начину коришћења и обраде кп. ... КО ... у својини туженог, тако да тужилац на јужном делу парцеле на површини од око 3 хектара засади детелину сорте луцерка, да обезбеди 2/3 потребног семена и ђубрива а да тужени обезбеди преосталу трећину семена и ђубрива, с тим да тужиоцу припадне 2/3 приноса детелине, туженом 1/3. Тужилац је детелину први пут засејао на 3 хектара 2001. године, а након постигнутог договора и 2003. године на преосталом делу парцеле туженог под истим условима, и утврђено је да су тужилац и тужени у свему поступали по постигнутом договору до 2005. године. Утврђено је да је тужилац у договору са туженим приликом прве косидбе 2005. године читаву количину покошене детелине у балама сена ускладиштио на имању туженог, од чега је његових било 666 бала, а из треће косидбе тужилац је на имању туженог ускладиштио укупно 1.500 бала сена, од чега је његових било 1.000 бала, а тужиочевих 500. Сено се на имању туженог налазило све до априла 2006. године, када је тужени један део продао и позвао тужиоца да му исплати његов део новца, што је тужилац одбио сматрајући да је тужени сено продао по прениској цени. Након тога је уговор био фактички раскинут, тако да тужени по договору из 2001. и 2003. године није више обављао делатност на парцели туженог и убирао приходе у 2006, 2007 и 2008. години. Након што је у априлу 2006. године дошло до сукоба парничних странака због тога што је тужени извршио продају сена по ниској цени, од кога је један део припадао тужиоцу, тужени је тужиоцу преко пуномоћника препорученом пошиљком упутио писмо у коме је навео да се прекидају сви њихови досадашњи пословни односи и позвао је тужиоца да својих 660 бала сена која се налазе на његовом имању преузме у року од осам дана, што он није учинио. Тужени је тужиоцу нудио да користи предметну парцелу и у току 2006. године, што је он одбио. Висина накнаде штете и измакле добити утврђена је налазом и мишљењем вештака.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 51.300,00 динара на име стицања без основа, на име накнаде штете у виду измакле добити у приносу детелине за 2006. годину у износу од 150.000,00 динара и на име накнаде штете у виду

измакле добити за принос детелине за 2007. и 2008. годину по 60.000,00 динара, све са припадајућом законском затезном каматом.

По оцени Врховног касационог суда, првилан је закључак другостепеног суда да су парничне странке постигле договор почетком 2001. године и 2003. године о заједничком улагању у пољопривредну производњу на предметној парцели туженог, и договор из 2005. године о деоби приноса на 2/3 према 1/3 уз ускладиштење на имању туженог што представља два усмена уговора о остави, у складу са чланом 712. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО, који прописује да се уговором о остави обвезује оставопримац да прими ствар од оставодавца, да је чува и да је врати када је овај буде затражио. До раскида уговора је дошло априла 2006. године, због тога што је тужени извршио продају дела бала сена ускладиштених на његовом имању, од којих је део припадао и тужиоцу, по цени коју је тужилац сматрао неодговарајућом. Будући да бале сена које су биле предмет уговора о остави представљају замењиву ствар, тужилац у смислу члана 132. став 2. ЗОО има право да од туженог тражи предају оне количине сена истог квалитета из уговора о остави, али нема право да тражи и њихову новчану противвредност. Тужилац би имао право на накнаду штете у смислу члана 132. став 1. ЗОО у случају да је тужени крив за раскид уговора, али у поступку је утврђено да до раскида уговора није дошло кривицом туженог, а осим тога, како то правилно закључује другостепени суд, постојала је могућност да тужени изврши повраћај предмета уговора о остави па тужилац не може тражити исплату њихове противвредности. С обзиром да је другостепени суд правилно утврдио да је до раскида уговора о остави дошло фактички сагласношћу странака, то нема ни услова да се тужени обавезе да тужиоцу накнади штету на име измакле користи услед тога што није дошло до реализације уговора у 2006, 2007. и 2008. години, у смислу члана 132. став 1. ЗОО, јер нема кривице туженог за раскид уговора. Сукоб између парничних странака који је довео до фактичког сагласног раскида уговора избио је поводом уговора о остави из 2005. године, па чак и у случају да је тужени прекршио своје обавезе из ранијег уговора тиме што је продао део сена тужиоца по нижој цени од тржишне, то се не може сматрати његовом кривицом за раскид другог уговора.

С обзиром на наведено, ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права и наводи да је на конкретну правну ситуацију требало применити одредбе чл. 133. став 1, 730. став 1. и 737. став 2. ЗОО.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић